

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2000

Utgiven i Helsingfors den 21 december 2000

Nr 1114—1124

INNEHÅLL

Nr		Sidan
1114	Lag om räntestödkrediter till utvecklingsländer	2969
1115	Lag om ändring av militära rättegångslagen	2971
1116	Lag om ändring av 9 § lagen om allmänna åklagare	2972
1117	Lag om ändring av militära disciplinlagen	2973
1118	Lag om ändring av 45 kap. 27 § strafflagen	2974
1119	Järnvägstransportlag	2975
1120	Lag om ändring av lagen om vägbefordringsavtal	2983
1121	Lag om ändring av 24 § lagen om paketresor	2985
1122	Lag om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i avtalet med Österrike för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet	2986
1123	Utrikesministeriets förordning om avgifter för utrikesförvaltningens prestationer	2987
1124	Finansministeriets förordning om ändring av 1 § finansministeriets beslut om uppbörd av fordonsskatt	2992

Nr 1114

Lag

om räntestödkrediter till utvecklingsländer

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Av anslagen för utvecklingssamarbete kan, enligt vad som bestäms i denna lag, betalas räntestöd för krediter som används för att finansiera projekt som främjar den ekonomiska eller sociala utvecklingen i utvecklingsländer och där den finländska andelen är betydande. Krediterna kan också vara förenade med annat statligt stöd. Nedan benämns dessa krediter räntestödkrediter.

2 §

I denna lag avses med kreditinstitut ett i kreditinstitutslagen (1607/1993) avsett finskt kreditinstitut eller ett kreditinstitut som har fått koncession inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och som är godtagbart med

hänsyn till sina kreditrisker eller ett annat utländskt kreditinstitut som med hänsyn till sina kreditrisker kan jämföras med dessa.

3 §

Räntestödkrediter kan beviljas för sådana länder som Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling, nedan OECD, årligen angivit som länder som uppfyller kriterierna för blandad finansiering och som är kredit- och exportgarantivärdiga.

4 §

Anslagen för räntestöd och förbindelsefullmakterna godkänns årligen i samband med statsbudgeten.

RP 169/2000
EkUB 33/2000
RSv 180/2000

5 §

Iakttagandet av de allmänna villkoren för räntestöds krediter övervakas av utrikesministeriet med beaktande av de principer för offentligt bistånd och offentligt stödda exportkrediter som godkänts inom OECD.

6 §

Utrikesministeriet godkänner en kredit som räntestöds kredit.

För att en kredit skall godkännas som räntestöds kredit förutsätts exportgaranti av Finnvera Abp.

7 §

Kreditinstituten finansierar räntestöds krediter och ingår kreditavtal med kredittagarna.

8 §

Utrikesministeriet beslutar om det räntestöds belopp som skall betalas. Beloppet utgörs av skillnaden mellan räntekostnaderna enligt referensen för marknadsräntan och den årliga räntan på räntestöds krediten, förhöjd med förvaltningsarvodena.

9 §

Statskontoret betalar räntestöd till det kreditinstitut som beviljat krediten den dag då räntan enligt villkoren i kreditavtalet skall betalas.

I fråga om krediter i utländsk valuta betalas räntestödet enligt den medelkurs för valutan i fråga som Europeiska centralbanken har tillämpat två bankdagar i Finland innan räntan på krediten förfaller till betalning.

10 §

Utrikesministeriet skall övervaka att en

räntestöds kredit används för det ändamål som angetts i beslutet om godkännande av krediten som räntestöds kredit.

I ett avtal om en räntestöds kredit skall ett kreditinstitut ta in ett villkor enligt vilket kreditinstitutet har rätt att säga upp räntestöds krediten, om kredittagaren inte uppfyller sina förpliktelser enligt kreditavtalet. I kreditavtalet skall kreditinstitutet förplikta kredittagaren att lämna kreditinstitutet alla uppgifter som behövs för övervakningen.

Kreditinstituten skall på begäran lämna utrikesministeriet de uppgifter som behövs för att fastställa att räntestöds krediterna har använts för godkända ändamål och att de avtalade villkoren även annars har iakttagits.

11 §

Utrikesministeriet kan upphäva eller ändra ett i 6 § avsett beslut om godkännande av en räntestöds kredit, om krediten inte används för det ändamål som anges i beslutet eller om det sker andra betydande förändringar i de omständigheter som har samband med räntestöds krediten.

12 §

Närmare bestämmelser om förvaltningen av, ansökningsförfarandet för och uppsägningen av räntestöds krediter utfärdas genom förordning av statsrådet.

13 §

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2001. Genom denna lag upphävs lagen den 31 december 1986 om räntestöd för krediter för den ekonomiska utvecklingen i utvecklingsländer (1058/1986) och de författningar som utfärdats med stöd av den.

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President

TARJA HALONEN

Minister Satu Hassi

Nr 1115

L a g**om ändring av militära rättegångslagen**

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i militära rättegångslagen av den 25 mars 1983 (326/1983) 4 § 2 mom. och
ändras 4 § 1 mom., 14 § 1 mom., 15 § 1 mom. och 16 § 1 mom., av dessa lagrum 4 §
 1 mom. sådant det lyder i lag 202/1997 och 14 § 1 mom. sådant det lyder i lag 1260/1988,
 som följer:

4 §

Åklagare i militära rättegångsärenden är de
 häradsåklagare som riksåklagaren förordnat
 till dessa uppgifter och som är behöriga att
 sköta dem i hela landet. Angående åklagare
 i de militära rättegångsärenden som i första
 instans handläggs av hovrätten föreskrivs
 särskilt.

dersökningsmaterialet skall tillställas åklaga-
 ren för åtalsprövning.

15 §

I militära rättegångsärenden skall åklagaren
 utföra åtalsprövningen och vidta andra åtgär-
 der i brådskande ordning.

14 §

Om ett brottmål som är ett militärt rätte-
 gångsärende inte handläggs i disciplinärt
 förfarande, skall kommandören för den trupp-
 avdelning som avses i 5 § 1 mom. efter
 avslutad förundersökning avgöra om förun-

16 §

Militära rättegångsärenden skall vid dom-
 stol handläggas i brådskande ordning.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2001.

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President**TARJA HALONEN**Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 1116

L a g

om ändring av 9 § lagen om allmänna åklagare

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 11 mars 1997 om allmänna åklagare (199/1997) 9 § 1 mom. som följer:

9 § Denna lag träder i kraft den 1 maj 2001.

Specialåklagare

Angående specialåklagare föreskrivs sär-
skilt.

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President

TARJA HALONEN

Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 1117

L a g**om ändring av militära disciplinlagen**

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i militära disciplinlagen av den 25 mars 1983 (331/1983) 19 §, sådan den lyder i lag 1259/1988, samt
fogas till lagen en ny 30 a § som följer:

19 §

Beslut om anhållande får fattas av

- 1) chefen för respektive grundenhet och honom överordnad disciplinär förman,
- 2) en garnisonschef och en garnisonskommandant,
- 3) chefen för undersökningsavdelningen vid huvudstaben,
- 4) en officer i militärpolisuppdrag,
- 5) en militärjurist, samt
- 6) en allmän åklagare.

ett militärt brott skall, utöver vad som föreskrivs i 28 §, förrättas när åklagaren så förordnar.

Hänskjuts ärendet inte till åklagaren för åtalsprövning, skall den disciplinära förmanen meddela sitt beslut till den åklagare på vars förordnande en förundersökning har förrättats i ärendet. Efter att ha fått meddelandet kan åklagaren ta ärendet till åtalsprövning, om ärendets art det kräver eller det annars finns särskilda skäl därtill.

30 a §

En förundersökning i ett ärende som gäller

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2001.

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President**TARJA HALONEN**Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 1118

L a g

om ändring av 45 kap. 27 § strafflagen

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 45 kap. 27 § 2 mom., sådant det
lyder i lag 559/2000, som följer:

45 kap.

Om militära brott

27 §

Krigsmän

inom gränsbevakningsväsendet samt på dem
som är i sådan tjänstgöring som avses i lagen
om fredsbevarande verksamhet (514/1984)
enligt vad som särskilt bestäms i lag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2001.
Genom denna lag upphävs lagen den 18
augusti 2000 (752/2000) om ändring av 45
kap. 1 § strafflagen .

Bestämmelserna om krigsmän tillämpas
även på dem som tjänstgör i militära uppgifter

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President

TARJA HALONEN

Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 1119

Järnvägstransportlag

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på järnvägstransport som ett järnvägsföretag har förbundit sig att utföra och på sådan annan transport som järnvägsföretaget har arrangerat i direkt anslutning till järnvägstransport. Denna lag tillämpas dock inte till den del något annat följer av internationella konventioner som är förpliktande för Finland.

2 §

Järnvägsföretag

Med *järnvägsföretag* avses i denna lag sådant järnvägsföretag som avses i 2 a § lagen om statens bannät, banhållningen och användningen av bannätet (21/1995).

3 §

Lagens tvingande natur

Ett avtalsvillkor som avviker från bestäm-

melserna i denna lag till nackdel för en passagerare eller den som har rätt till gods eller resgods är ogiltigt, om inte något annat bestäms nedan.

En avvikelse från bestämmelserna om godstransport kan dock göras i ett avtal som ingås med någon annan än med en konsument som avses i 1 kap. 4 § konsumentskyddslagen (38/1978), om avvikelsen är skälig med beaktande av avtalsparternas ställning, godsets eller transportens exceptionella art eller andra särskilda omständigheter.

4 §

Ersättningsanspråk på någon annan grund

Ett järnvägsföretag och den vars förfarande järnvägsföretaget ansvarar för har rätt att åberopa bestämmelserna om ansvarsbegränsning och ansvarsbefrielse i denna lag också när ett ersättningsanspråk inte grundar sig på denna lag, om ersättning hade kunnat krävas med stöd av den.

5 §

Uppsåtlighet och grov oaktsamhet

Har ett järnvägsföretag eller någon vars

förfarande järnvägsföretaget ansvarar för uppsåtliga eller av grov oaktsamhet förorsakat skada, kan järnvägsföretaget eller skadevällaren inte åberopa bestämmelserna om ansvarsbegränsning eller ansvarsbefrielse i denna lag.

6 §

Transportvillkorens tillgänglighet

Villkoren för transport av passagerare och resgodis skall hållas tillgängliga på de verksamhetsställen där avtal om sådana transporter ingås.

7 §

Passagerares och godsavsändares ansvar

Beträffande en passagerares skyldighet att ersätta den skada som handbagage eller resgodis förorsakar ett järnvägsföretag gäller 2, 5 och 6 kap. skadeståndslagen (412/1974).

En godsavsändare är skyldig att ersätta ett järnvägsföretag för den skada som förorsakats av godsets bristfälliga förpackning eller en lastning som avsändaren har utfört på ett felaktigt sätt. Är godsets avsändare konsument, är han eller hon dock skyldig att ersätta skadan endast till den del som den har förorsakats av hans eller hennes fel eller försummelse.

Har skadan förorsakats av en bristfällighet som hade kunnat upptäckas eller som järnvägsföretaget visste om när godset togs emot för transport, är godsets avsändare dock inte ersättningsskyldig enligt 2 mom., om inte bristfälligheten antecknades i transportdokumentet eller anmäldes till avsändaren när godset togs emot för transport.

8 §

Jämkning av skadestånd

Skadestånd som bestäms med stöd av denna lag kan när det anses vara skäligt jämkas om den skadelidande har medverkat till skadan eller någon annan omständighet som inte hörde till den skadevällande handlingen också har bidragit till skadans uppkomst. Den ersättningsskyldighet som god-

sets avsändare har enligt 7 § 2 mom. kan dessutom jämkas på de grunder som föreskrivs i 2 kap. 1 § 2 mom. skadeståndslagen.

9 §

Lagens förhållande till vissa andra författningar

Beträffande ersättningsanspråk som grundar sig på att en passagerare har avlidit eller skadats eller på att handbagage har förkommit eller skadats tillämpas lagen om ansvar i spårtrafik (113/1999).

På transport av farliga ämnen skall utöver denna lag tillämpas lagen om transport av farliga ämnen (719/1994).

2 kap.

Godstransport

10 §

Mottagande av gods för transport

Gods har tagits emot för transport när det har överlämnats till ett järnvägsföretag på det sätt som avsändaren och järnvägsföretaget har kommit överens om.

Om godsets avsändare eller järnvägsföretaget så kräver, skall transportavtalet innan godset tas emot för transport bekräftas genom en fraktsedel som järnvägsföretaget har godkänt.

11 §

Rätten att förfoga över godset under transporten

Ett järnvägsföretag skall på avsändarens order avbryta transporten eller på bestämmelsearten överlämna godset till en annan mottagare än den som tidigare har angetts. Avsändarens rätt att förfoga över godset upphör när godset har överlämnats i mottagarens besittning. Järnvägsföretaget och avsändaren kan komma överens om att rätten att förfoga över godset övergår från avsändaren till mottagaren eller någon annan person innan godset överlämnas i mottagarens besittning.

Den som har gett ordern är skyldig att ersätta kostnader och skada som förorsakas järnvägsföretaget för att det följer ordern.

Järnvägsföretaget är inte skyldigt att följa en order, om företaget eller en avsändare eller mottagare av en annan godsfräsändelse skulle förorsakas skada om ordern följdes. Detta gäller också en order som skulle leda till att fräsändelsen delas. Följer järnvägsföretaget inte en order, skall det omedelbart meddela detta till den som gett ordern.

12 §

Utlämnande av gods

Ett järnvägsföretag skall lämna ut godset till mottagaren på bestämmelseorten mot kvittering och betalning av de fordringar järnvägsföretaget har enligt transportavtalet, om inte något annat har överenskommit.

Mottagaren har rätt att vägra ta emot godset, om järnvägsföretaget inte utför en granskning som mottagaren kräver för att en skada som har förorsakats godset skall kunna konstateras.

13 §

Ansvar för gods

Ett järnvägsföretag ansvarar från den tidpunkt vid vilken gods tas emot för transport tills godset lämnas ut för den skada som förorsakas av dröjsmål med godsets utlämnande eller av att godset helt eller delvis har förkommit eller skadats.

Järnvägsföretaget befrias från det ansvar som avses i 1 mom., om företaget visar att skadan har förorsakats av

- 1) avsändarens eller mottagarens fel eller försummelse,
- 2) avsändarens eller mottagarens order som inte har föranletts av järnvägsföretagets fel eller försummelse,
- 3) fel i godset, eller
- 4) en omständighet som järnvägsföretaget inte hade kunnat undvika och vars följd det inte hade kunnat förebygga.

14 §

Ansvar för särskilda risker

Ett järnvägsföretag befrias från det ansvar som avses i 13 § 1 mom., om företaget visar att en i 2 mom. avsedd särskild risk kan ha lett till att godset har gått förlorat eller skadats och något annat inte visas.

Särskilda risker vid godstransport är

1) att godset på grund av sin beskaffenhet är särskilt utsatt för risk att gå förlorat eller skadas,

2) bristfällig förpackning av gods som på grund av sin beskaffenhet är utsatt för risk att gå förlorat eller skadas,

3) att godset har lastats på avsändarens försorg eller lossats på mottagarens försorg,

4) transport i öppen vagn enligt en överenskommelse med avsändaren, samt

5) en risk som en ledsagare som enligt överenskommelse åtföljer godset under transporten har till uppgift att skydda godset för.

Har en exceptionellt stor del av det gods som har transporterats i en öppen vagn eller ett kolli som har transporterats i en öppen vagn förkommit, skall järnvägsföretaget för att befrias från ansvar med stöd av 2 mom. 4 punkten dock visa att skadan har förorsakats av den särskilda risk som avses i nämnda bestämmelse.

15 §

Förlorat gods

Gods anses som förlorat, om det inte har lämnats ut inom 14 dagar efter utgången av den tid som har överenskommit för utlämnande av godset. Har tiden för utlämnande av godset inte avtalats, anses godset som förlorat 28 dagar efter att godset togs emot för transport.

Kommer förlorat gods senare till rätta, skall järnvägsföretaget underrätta ersättningstagaren om detta, om inte denne vid mottagandet av ersättningen skriftligen har samtyckt till att en underrättelse inte behöver göras.

Ersättningstagaren har rätt till det gods som återfunnits, om denne

- 1) inom 30 dagar från att underrättelsen avsändes kräver att godset lämnas ut,

2) återbetalar den mottagna ersättningen, och

3) betalar järnvägsföretaget de fordringar som företaget har enligt transportavtalet.

Ersättningstagaren har rätt att från den ersättning som enligt 3 mom. skall återbetalas till järnvägsföretaget dra av den dröjsmålsersättning som ersättningstagaren med stöd av 18 § har rätt till.

Är järnvägsföretaget inte skyldigt att anmäla att godset har återfunnits eller kräver ersättningstagaren inte att godset lämnas ut, har järnvägsföretaget rätt att förfoga över godset med de begränsningar som följer av tredje mans rätt.

16 §

Ersättning för förlorat gods

Har gods gått förlorat, skall järnvägsföretaget betala den som har rätt till godset ersättning för det värde godset hade när det togs emot för transport, dock högst 25 euro per kilogram av det förlorade godsets bruttovikt.

Järnvägsföretaget skall utöver den ersättning som avses i 1 mom. återbetala transportavgifterna och ersätta andra utgifter som transporten av godset har orsakat.

Har bara en del av godset gått förlorat, skall järnvägsföretaget betala en mot den förlorade mängden svarande del av de ersättningar som avses i 1 och 2 mom.

17 §

Ersättning för skada på gods

Har gods skadats, skall järnvägsföretaget betala den som har rätt till godset en ersättning som svarar mot minskningen av godsets värde, dock högst det belopp som avses i 16 § 1 mom. samt en mot värdeminskningen svarande del av de kostnader som avses i 16 § 2 mom.

18 §

Ersättning för dröjsmål med utlämnande av gods

Har utlämnande av gods fördröjts, skall

järnvägsföretaget ersätta den skada som dröjsmålet med utlämnandet av godset har orsakat den som har rätt till godset, dock högst fyra gånger transportavgiftens belopp.

Har gods gått förlorat, betalas endast ersättning för förlorat gods enligt 16 §.

Har gods som lämnas ut för sent skadats eller delvis gått förlorat, skall järnvägsföretaget betala ersättning både för att godset har skadats eller delvis gått förlorat och för dröjsmålet med utlämnandet av godset, dock högst en ersättning som bestäms enligt 16 §.

3 kap.

Transport av passagerare och handbagage

19 §

Transportskyldighet

Ett järnvägsföretag som idkar persontrafik är skyldigt att transportera passagerare och deras handbagage.

Transportskyldighet föreligger dock inte, om

1) transporten förhindras av en omständighet som järnvägsföretaget inte kan undvika och som företaget inte är skyldigt att undanröja,

2) lämpligt transportutrymme inte finns, eller om

3) järnvägsföretaget med stöd av någon annan lag har rätt att vägra utföra transporten.

20 §

Handbagage

En passagerare får avgiftsfritt ta med sig en skäligen mängd handbagage i tåget. För levande djur som transporteras som handbagage får järnvägsföretaget dock ta ut en avgift.

21 §

Försening av tågtur

Ett järnvägsföretag är skyldigt att ersätta den skada som en försening av en tågtur orsakar en passagerare, dock högst 5 000 euro per passagerare. Ersättningskyldighet föreligger dock inte vid en sådan försening för

vilken en passagerare på grund av transportens natur, väderleksförhållanden, den tid som behövs för byte av transportmedel eller andra omständigheter som ansluter sig till transporten skäligen kan förväntas ha berett sig på.

Vad som föreskrivs i 1 mom. tillämpas likaså om en tågtur inställs eller tåget inte stannar på en trafikplats som anges i tidtabellen.

Järnvägsföretaget befrias från den ersättningskyldighet som avses i 1 och 2 mom., om företaget visar att det har vidtagit alla de åtgärder som skäligen kan krävas för att förhindra skadan.

4 kap.

Transport av resgods

22 §

Resgods

Med resgods avses gods som järnvägsföretaget har tagit emot för transport i samband med transport av passagerare och över vilket företaget har utfärdat ett särskilt bevis (*resgodsbevis*).

23 §

Utlämnande av resgods

Ett järnvägsföretag skall lämna ut resgods mot resgodsbevis och betalning av de fordringar som järnvägsföretaget har enligt transportavtalet, om inte något annat har överenskommit. Järnvägsföretaget får inte lämna ut resgods, om det finns grundad anledning att misstänka att den som visar upp ett resgodsbevis inte har rätt att få resgodset i sin besittning.

Den som har ett resgodsbevis och inte får ut sitt resgods har rätt att få tidpunkten för begäran om utlämnande antecknad i resgodsbeviset.

Om ett resgodsbevis inte visas upp, är järnvägsföretaget skyldigt att lämna ut resgodset enbart till den som visar att den har rätt till det. Anses denna rätt inte vara tillräckligt klar, skall den som avhämtar resgodset på yrkande av järnvägsföretaget ställa säkerhet.

24 §

Ansvar för resgods

Beträffande ett järnvägsföretags ansvar för resgods gäller vad som i 13 § samt 14 § 1 mom. och 2 mom. 1 och 2 punkten föreskrivs om järnvägsföretagets ansvar för gods.

25 §

Förlust av resgods

Resgods anses som förlorat, om det inte har lämnats ut inom sju dagar efter att utlämnande begärdes.

Kommer resgodset senare till rätta, gäller på motsvarande sätt vad som i 15 § 2—5 mom. föreskrivs om gods.

26 §

Ersättning för förlorat resgods

Har resgods helt eller delvis gått förlorat, skall järnvägsföretaget betala den som har rätt till resgodset

1) en ersättning som svarar mot skadans belopp, dock högst 1 700 euro per kolli, eller
2) om skadans belopp inte har visats, som ersättning 170 euro per kolli, samt

3) den transportavgift som har betalats och andra utgifter som transporten av det förlorade resgodset orsakat.

Har bara en del av kollit gått förlorat och skadans belopp inte har visats, skall järnvägsföretaget betala en mot den förlorade mängden svarande del av de ersättningar som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten.

För förlust av ett motorfordon som avses i 3 § trafikförsäkringslagen (279/1959) eller en farkost skall som ersättning betalas dess gängse värde, dock högst 10 000 euro. För förlust av gods som har lämnats i ett fordon eller fortskaffningsmedel eller på dess tak under transport skall som ersättning betalas godsets gängse värde, dock högst 1 700 euro.

27 §

Ersättning för skada på resgods

Har resgods skadats, skall ett järnvägsfö-

retag betala den som har rätt till resgodset en ersättning som svarar mot minskningen av resgodsets värde, dock högst det belopp som bestäms i 26 § 1 mom. 1 punkten eller 3 mom.

28 §

Ersättning för dröjsmål med utlämnande av resgods

Har utlämnandet av resgods fördröjts, skall ett järnvägsföretag betala den som har rätt till resgodset

1) ersättning för den skada som har förorsakats av dröjsmålet med utlämnandet, dock högst 170 euro per kolti, eller

2) om någon skada inte har visats, som ersättning 17 euro per kolti för varje påbörjad 24 timmars period räknat från begäran om utlämnande av resgodset, dock högst 136 euro per kolti.

Har resgods gått förlorat, betalas endast ersättning för förlust av resgods enligt 26 §.

Har resgods som lämnas ut för sent skadats, skall järnvägsföretaget betala den som har rätt till resgodset ersättning både för skadan på godset och för dröjsmålet med utlämnandet av godset, dock högst en ersättning som bestäms enligt 26 §.

5 kap.

Särskilda bestämmelser

29 §

Undersökningsrätt

Handbagage, resgods och gods som tagits emot för transport får undersökas om det föreligger grundad anledning att misstänka att det förorsakar fara för människors hälsa, för miljön eller för egendom.

Undersökningen får göras av en med stöd av lag därtill berättigad tjänsteman eller en person som med stöd av 8 § polislagen (493/1995) getts särskilda polisbefogenheter att göra undersökningar.

Undersökningen skall göras i närvaro av ett vittne och däröver skall uppsättas ett protokoll som den som gjort undersökningen och vittnet skall underteckna. En kopia av protokollet

skall utan dröjsmål tillställas den som har rätt till det undersökta handbagaget, resgodset eller godset.

30 §

Åtgärder för att avvärja fara

Förorsakar handbagage, resgods eller gods fara för människors hälsa, för miljön eller för egendom, får den som med stöd av 29 § 2 mom. har undersökningsrätt avlägsna det från tåget eller, om en skada inte kan förhindras eller begränsas genom lindrigare åtgärder, oskadliggöra eller förstöra det. Lämnas inte det handbagage, resgods eller gods som har avlägsnats från tåget ut till den som har rätt till det, skall järnvägsföretaget utan dröjsmål upplysa den tillsynsmyndighet som avses i lagen om transport av farliga ämnen om det farliga godsets art och den plats där godset förvaras samt vidta behövliga åtgärder för att förhindra skada.

Överlämnar en passagerare inte på uppmaning handbagage som avses i 29 § 1 mom. för undersökning, har järnvägsföretaget rätt att avlägsna passageraren från tåget.

31 §

Rätt att sälja gods som inte har avhämtats

Ett järnvägsföretag har rätt att på det sätt som bestäms i lagen om näringsidkares rätt att sälja saker som inte har avhämtats (688/1988) sälja gods och resgods som inte har avhämtats.

32 §

Ansvar vid genomgångstransport

Har två eller flere järnvägsföretag utfört en del av en järnvägstransport som har överenskommit genom ett enda transportavtal, ansvarar de solidariskt för skada som ansluter sig till transporten och som skall ersättas med stöd av denna lag.

Det järnvägsföretag som har betalat ersättningen har rätt att få det belopp företaget betalat av det järnvägsföretag som förorsakade skadan. Har skadan förorsakats av två

eller flere järnvägsföretag, skall beträffande deras inbördes ersättningsskyldighet tillämpas vad som bestäms i 6 kap. 3 § skadeståndslagen.

Kan det inte klarläggas vilket järnvägsföretag som förorsakat skadan, fördelas ersättningsskyldigheten mellan de solidariskt ansvariga järnvägsföretagen på basis av hur lång var och ens transportsträcka varit. Ett järnvägsföretag som kan visa att det inte har förorsakat skada är dock inte skyldigt att betala ersättning enligt detta moment.

Kan inte det belopp som avses i 2 mom. eller den andel av ersättningen som avses i 3 mom. indrivs hos något järnvägsföretag, ansvarar de övriga solidariskt ansvariga järnvägsföretagen enligt 3 mom. för det belopp som fattas. Detsamma gäller i fråga om den ersättning som ett järnvägsföretag enligt 3 mom. inte är skyldigt att betala.

33 §

Reklamation

Har gods eller resgods skadats eller delvis gått förlorat, skall vid äventyr att talerätten går förlorad en reklamation framställas till järnvägsföretaget när godset eller resgodset tas emot, om det då är möjligt att utvändigt upptäcka skadan eller den partiella förlusten. I övriga fall skall en reklamation framställas inom tio dagar efter att godset eller resgodset togs emot. En konsument har dock alltid rätt att framställa en reklamation inom skälig tid efter att gods eller resgods har mottagits.

Talerätten går dock inte förlorad enligt 1 mom. om järnvägsföretaget eller den vars förfarande järnvägsföretaget ansvarar för uppsåtligen eller av grov oaktsamhet har förorsakat att gods eller resgods skadats eller delvis gått förlorat.

34 §

Beräkning av tidsfrist

Vid beräkning av de tidsfrister som föreskrivs i 15, 25 och 33 § beaktas inte den dag från vilken tidsfristen räknas.

Om den sista dagen av den tidsfrist som föreskrivs i 15 § 3 mom. 1 punkten eller 33 §

1 mom. är en helgdag, självständighetsdagen, första maj, jul- eller midsommaraftonen eller en helgfri lördag, får kravet eller reklamationen framställas den första vardagen därefter.

35 §

Preskriptionstid

Rätten till ersättning med stöd av denna lag går förlorad om inte ett skriftligt anspråk framställs till järnvägsföretaget inom ett år eller, då skadan har vållats uppsåtligen eller av grov oaktsamhet, inom tre år

1) efter att godset eller resgodset lämnades ut, om denna rätt grundar sig på att godset eller resgodset har skadats eller delvis gått förlorat eller på att dess utlämnande har fördröjts,

2) efter att godset i enlighet med 15 § eller resgodset i enlighet med 25 § anses ha gått förlorat, om denna rätt grundar sig på att hela godset eller resgodset har gått förlorat, eller

3) efter att tre månader har förflutit sedan godset eller resgodset togs emot för transport eller skyldigheten att transportera det försummade, om denna rätt grundar sig på någon annan än i 1 eller 2 punkten avsedd omständighet.

36 §

Behörig domstol

Talan som gäller transport enligt denna lag kan, utöver vad som bestäms någon annanstans i lag, prövas vid tingsrätten på bestämelseorten eller vid tingsrätten på den ort där godset eller resgodset togs emot för transport.

37 §

Justering av ansvarets maximibelopp

Maximibeloppet av det ansvar som järnvägsföretagen har på basis av denna lag kan justeras genom förordning av statsrådet så att det motsvarar förändringen i penningvärdet.

6 kap.

Ikraftträdande

38 §

Genom denna lag upphävs förordningen den 5 september 1975 om befordran på järnväg (714/1975) jämte ändringar.

Denna lag tillämpas inte på avtal som ingåtts före lagens ikraftträdande.

Ikraftträdelse- och övergångsbestämmelser

Denna lag träder i kraft den 1 juni 2001.

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President

TARJA HALONEN

Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 1120

L a g**om ändring av lagen om vägbefordringsavtal**

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 23 mars 1979 om vägbefordringsavtal (345/1979) 2 § 2 mom., 32 § 2
och 3 mom. samt 42 § som följer:

2 §

Avgränsning av tillämpningsområdet

Lagen tillämpas inte heller på befordran
som äger rum med motorfordon, i fråga om
vilken konventionen angående godsbefordran
på järnväg (CIM) eller järnvägstransportlagen
(1119/2000) skall iakttas.

32 §

Ersättningen för förlust eller minskning av gods

Vid inrikes befordran är fraktförarens
ansvar begränsat till 20 euro per kilogram av
det förlorade godsets bruttovikt. Maximibe-
loppet av ansvaret kan justeras genom för-
ordning av statsrådet så att det motsvarar
förändringen i penningvärdet.

Vid internationell befordran får ersättning-
en inte överstiga 8,33 av Internationella
valutafonden definierade särskilda dragnings-
rätter för kilogram av det förlorade godsets

bruttovikt. Fastställs ersättningen att betalas i
annan valuta, skall omräkningen av de sär-
skilda dragningsrätterna till ifrågavarande
valuta ske enligt den officiella kursen den dag
då ersättningens belopp fastställdes.

42 §

Behörig domstol

Talan som gäller internationell befordran
kan endast prövas antingen med stöd av
överenskommelse mellan parterna i en stat
som har biträtt den i 1 § 1 mom. nämnda
konventionen, eller i den stat där

1) svaranden har sin hemvist eller sitt
huvudkontor,

2) svaranden har den filial eller företrädare
genom vars förmedling befordringsavtalet har
slutits,

3) godset mottogs till befordran, eller där

4) bestämmelseorten finns.

I Finland kan en talan som gäller befordran
enligt denna lag, utöver vad som bestäms
någon annanstans i lag, prövas vid tingsrätten
på bestämmelseorten eller tingsrätten på den

2984

Nr 1120

ort där godset mottogs för befordran. Om ingen annan behörig tingsrätt finns, kan talan prövas vid Helsingfors tingsrätt.

Denna lag träder i kraft den 1 juni 2001. Bestämmelserna i 32 § 2 mom. tillämpas på avtal som har ingåtts efter ikraftträdandet.

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President
TARJA HALONEN

Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 1121

L a g**om ändring av 24 § lagen om paketresor**

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 28 november 1994 om paketresor (1079/1994) 24 § som följer:

24 §

Bestämmande av skadeståndsansvaret i vissa fall

Utän hinder av 23 § får researrangören i avtalsvillkoren föreskriva att hans ersättningsansvar för skador vid transport skall bestämmas enligt vad som om transporten i fråga bestäms i sjölagen (674/1994), lagen om

befordran med luftfartyg (289/1937), lagen om luftbefordringsavtal (45/1977), lufttransportlagen (387/1986) eller järnvägstransportlagen (1119/2000) eller bestäms i konventionen om internationella järnvägstransporter (COTIF, FördrS 5/1985).

Denna lag träder i kraft den 1 juni 2001.

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President**TARJA HALONEN**Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 1122

L a g

om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i avtalet med Österrike för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet

Given i Helsingfors den 15 december 2000

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i det i Wien den 26 juli 2000 ingångna avtalet mellan Republiken Finland och Republiken Österrike för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet gäller som lag så som Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Närmare bestämmelser om verkställigheten av denna lag kan utfärdas genom förordning av republikens president.

3 §

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

Helsingfors den 15 december 2000

Republikens President

TARJA HALONEN

Minister Suvi-Anne Siimes

Nr 1123

Utrikesministeriets förordning om avgifter för utrikesförvaltningens prestationer

Given i Helsingfors den 14 december 2000

I enlighet med utrikesministeriets beslut föreskrivs med stöd av 8 § lagen den 21 februari 1992 om grunderna för avgifter till staten (150/1992), sådan den lyder i lag 348/1994, och 39 § lagen om konsulära tjänster (498/1999):

1 §

Tillämpningsområde

Denna förordning fastställer de avgifter som uppbärs för utrikesministeriets och beskickningarnas prestationer.

Denna förordning tillämpas på honorärkonsulat i fråga om de offentlighetsrättsliga prestationer som de handhar.

Om inte annat föreskrivs särskilt, uppbär utrikesministeriet och beskickningarna inte avgifter av varandra.

2 §

Avgiftsfria prestationer

Utrikesministeriet och beskickningarna utför följande prestationer avgiftsfritt, om inte annat följer av 2 mom.:

1) tjänsteuppdrag som inte direkt gäller en enskild person eller ett enskilt företag eller en grupp som på annat sätt klart avgränsats,

2) åtgärder av handräckningstyp, vilka gäller en enskild person och vidtas i allmänt intresse,

3) nödvändiga tjänster för dem som utomlands råkat i nödställt läge eller anhållits, åtalats eller häktats,

4) åtgärder som hör till socialmyndigheternas verksamhetsområde och gäller faderskapsutredning, barnskydd, vårdnad om barn och underhållstrygghet för barn, bistånd i frågor där någon olovligen bemäktigat sig barn samt åtgärder som med stöd av inter-

nationella konventioner om indrivning av underhållsbidrag eller på basis av ömsesidighet är avgiftsfria,

5) förmedling av enskilda personers ansökningar och meddelanden till finska myndigheter när detta ankommer på beskickningarna,

6) förmedling av pensioner till utländska medborgare till följd av anställning inom utrikesförvaltningen samt förmedling av motsvarande prestationer som staten betalar,

7) ömsesidigt utbyte av upplysningar och utbildning, som anknyter till myndigheternas samarbete, samt andra ömsesidiga prestationer,

8) anskaffande eller sammanställande för statliga myndigheter av utredning som gäller främmande stats lagstiftning,

9) information,

10) rådgivning och handledning som endast medför smärre kostnader,

11) informationsförmedling mellan Finland och andra stater eller internationella samfund,

12) utrikesministeriets bibliotekstjänst och utnyttjandet av forskarplatser,

13) tillhandahållande av handlingar och annat material i enlighet med lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999), samt

14) utgivande av expedition, utdrag, kopia och betyg i samband med ett anställningsförhållande och andra liknande prestationer.

För eventuella nödvändiga särskilda kostnader uppbärs ersättning enligt 17 §. För kostnader som förorsakas av tillhandahållande och återindrivning av ekonomiska

bidrag till personer som avses ovan i 1 mom. 3 punkten uppbärs 300 mark för varje enskilt fall.

I enlighet med internationell praxis eller på basis av ömsesidighet är följande prestationer avgiftsfria:

1) svar på främmande staters förfrågningar om finsk lagstiftning,

2) delgivning i Finland av rättegångshandlingar eller andra handlingar som anlänt från utlandet, samt

3) svarande på sådana förfrågningar av i Finland ackrediterade diplomatiska och därmed jämförbara beskickningar samt av i Finland verkande konsulat med utsänd konsul, vilka gäller tjänster i enlighet med Wienkonventionerna om diplomatiska och konsulära förbindelser.

Om befrielse från betalandet av avgiftsbelagda prestationer i vissa fall bestäms i 4 § 5 mom., 5 § 4 och 5 mom., 6 § 4 mom., 7 § 3 mom., 10 § 3 mom., 11 § 2 mom., 13 § 2 mom., 14 § 1 mom. och 17 § 3 mom.

3 §

Avgiftsbelagda offentligt rättsliga prestationer

Utrikesministeriet och beskickningarna uppbär avgift för följande offentligt rättsliga prestationer:

- 1) resedokument,
- 2) visum,
- 3) uppehållstillstånd och arbetstillstånd,
- 4) intyg, samt
- 5) andra notariella prestationer och motsvarande offentligt rättsliga prestationer.

För offentligt rättsliga prestationer uppbärs fasta avgifter enligt 4–8 § samt ersättning enligt 17 § för eventuella särskilda kostnader.

I 12 § lagen om hälsovård utomlands för statens tjänstemän och arbetstagare (176/1987) bestäms om debitering av kostnader som utrikesförvaltningen förorsakas av anordnandet av hälsovård och företagshälsovård enligt nämnda lag.

4 §

Resedokument

För pass, diplomatpass, tjänstepass och

pass för tjänsteresa uppbärs i expeditionsavgift 400 mark.

För nationell identitetshandling för sjömän, för främlingspass, för resedokument för flykting och för tillfälligt dokument som ersätter främlingspass eller resedokument för flykting samt för temporärt resedokument till medborgare i Europeiska unionen för hemresa (Emergency Travel Document ETD) uppbärs 400 mark.

Avgift uppbärs även för ett negativt beslut.

För nytt ibruktagande under giltighetstiden av diplomatpass eller pass för tjänsteresa, som beviljats för resa eller uppdrag, uppbärs 100 mark.

Avgift uppbärs inte för pass som beviljas

1) republikens president och medlemmar av hennes familj,

2) medlemmarna av statsrådet, eller

3) anställda inom utrikesförvaltningen eller medlemmar av deras familjer.

5 §

Visum

För visum uppbärs expeditionsavgift enligt följande:

- 1) visum för flygplatstransitering 60 mark
- 2) genomresevisum 60 mark
- 3) visum, giltigt högst 30 dygn 150 mark
- 4) visum, giltigt 31–90 dygn för en inresa 180 mark
- 5) flergångsvisum, för två inresor 210 mark
- 6) flergångsvisum, giltigt högst ett år 300 mark
- 7) flergångsvisum, giltigt högst ett år därutöver 180 mark

Avgift uppbärs även för ett negativt beslut.

För överföring av gällande visum till ett nytt resedokument uppbärs 100 mark.

Avgift uppbärs inte :

1) av personer som inbjudits av riksdagen eller av Finlands regering,

2) av innehavare av diplomatpass eller tjänstepass som i tjänsteuppdrag reser till Finland eller via Finland,

3) av medlemmar av personalen vid i Finland ackrediterade diplomatiska och därmed jämförbara beskickningar samt vid i Finland verkande konsulat med utsänd konsul eller av medlemmar av deras familjer,

4) av barn som antecknats i en förälders resedokument,

5) av personer som genom beslut av statsrådet mottas i Finland som flyktingar, på grund av behov av skydd eller av välgående humanitära skäl,

6) av personer som med stöd av en internationell överenskommelse erhåller visum utan avgift, och inte heller av personer som deltar i möten som anordnas i Finland av Förenta Nationerna och dess underorgan, av Europarådet, av Europeiska unionen eller av Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa, eller

7) av Finlands honorärkonsuler.

Ministeriet beslutar om beviljande av visum utan avgift:

1) till följd av storolyckor och motsvarande situationer, då humanitära skäl talar för det, samt

2) till skolungdoms- och ungdomsgrupper som deltar i undervisnings-, kultur- eller idrottsevenemang och som inbjudits av arrangörerna och vilkas medlemmar är under 18 år.

6 §

Uppehållstillstånd och arbetstillstånd

För uppehållstillstånd och arbetstillstånd uppbärs separat för vardera en expeditionsavgift om 400 mark. För uppehållstillstånd och arbetstillstånd som beviljas gemensamt för flera personer är avgiften 400 mark per person, skilt för vardera tillståndet.

Avgift uppbärs även för ett negativt beslut.

För överföring av gällande uppehållstillstånd och arbetstillstånd till ett nytt resedokument uppbärs 100 mark per tillstånd.

Avgift uppbärs inte:

1) av medlemmar av personalen vid i Finland ackrediterade diplomatiska och därmed jämförbara beskickningar samt vid i Finland verkande konsulat med utsänd konsul eller av medlemmar av deras familjer,

2) av barn som antecknats i en förälders resedokument,

3) av personer som genom beslut av statsrådet mottas i Finland som flyktingar, på grund av behov av skydd eller av välgående humanitära skäl.

7 §

Intyg och utdrag

För intyg som skrivs in i en färdig handling eller för intyg som separat skrivs ut samt för utdrag ur handling uppbärs 60 mark i ministeriet och 150 mark i beskickningarna. Om flera intyg skrivs in i en och samma handling uppbärs avgift för varje intyg.

Med avvikelse från vad som bestäms i 1 mom. uppbärs för bevis av köpvittne 800 mark och för interimsnationalitetsbevis för handelsfartyg 1 000 mark.

Avgift uppbärs inte:

1) för intyg som behövs för sökande av socialbidrag eller understöd, eller

2) för intyg som utges till medlemmar av personalen vid i Finland ackrediterade diplomatiska och därmed jämförbara beskickningar samt vid i Finland verkande konsulat med utsänd konsul.

8 §

Övriga offentligrättsliga prestationer

För andra än i 2 § och 4–7 § avsedda åtgärder som ankommer på utrikesförvaltningen enligt lag, förordning eller internationella överenskommelser uppbärs 200 mark. För åtgärder i samband med upprättande av en ny skeppsdagbok uppbärs dock 800 mark och för mottagande av sjöförklaring 1 500 mark.

9 §

Andra avgiftsbelagda prestationer

Andra avgiftsbelagda prestationer är:

1) delgivning till utlandet,
2) anskaffning av handling och utredande av adress,

3) handläggning av kvarlåtenskapsärende,
4) fotokopia eller annan kopia av handling, teknisk upptagning eller annat material,

5) tryckalster som inte gäller information,
6) användning av utrikesförvaltningens interna post och datanät,

7) föreläsar-, tolk-, översättnings-, utrednings- och efterforskningsstjänster samt andra sakkunnigtjänster,

8) utbildningstjänster,

9) användning av ministeriets och beskickningarnas lokaler, möbler och apparatur samt kontorstjänster, samt

10) annan prestation på basis av uppdrag och motsvarande, som hör till utrikesförvaltningens verksamhetsområde.

För andra avgiftsbelagda prestationer uppbärs i 10–16 § fastställda fasta avgifter, avgifter enligt debitering per timme eller avgifter enligt andra företagsekonomiska grunder.

10 §

Delgivning till utlandet

För delgivning av rättegångshandling eller annan handling uppbärs 500 mark. Avgiften uppbärs också för delgivningsförsök.

Avgift uppbärs inte:

1) i ärenden som hör under allmänt åtal,
2) i ärenden enligt utlänningslagen (378/1991),

3) i ärenden där fri rättegång har beviljats innan begäran om delgivning gjordes, eller

4) i ärenden som anhängiggjorts av sociala myndigheter på tjänstens vägnar.

11 §

Anskaffande av handling samt utredande av adress

För anskaffande av ämbetsbetyg eller av annan handling i utlandet och för utredande av en i utlandet bosatt persons adress uppbärs 400 mark. Avgiften uppbärs också för försök att anskaffa handling eller utreda adress.

Avgift uppbärs inte av myndigheter som sköter socialärenden och inte heller av of-fentligrättsliga samfund.

12 §

Skötsel av kvarlåtenskapsärenden

I ärenden som gäller kvarlåtenskap i utlandet uppbärs följande avgifter:

1) för bistånd i liten skala 500 mark,
2) för utredning, mottagande och redovisning av kvarlåtenskap till arvtagare 2 % av det belopp som skall redovisas, dock minst 500 mark och högst 30 000 mark, samt

3) för ovan i 2 punkten avsett bistånd samt för anskaffande, upprättande och översättning av de handlingar som behövs sammanlagt 5 % av det belopp som skall redovisas, dock minst 750 mark och högst 50 000 mark.

Beskickningar som handhar kvarlåtenskapsärenden kan komma överens med honorärkonsulat om skötseln av ett ärende och om den ersättning som skall betalas för detta. Ersättningen till ett honorärkonsulat kan utgöra högst hälften av de summor som anges ovan under respektive punkt.

13 §

Kopior, avskrifter och trycksaker

För kopior uppbärs följande avgifter:

1) Papperskopia 2,50 mark i A 4-format och 5 mark i A 3-format för varje sida,

2) kopia i maskinskrift på diskett 75 mark och på cd-rom 100 mark,

3) fotografi som ministeriet eller beskickningen har upphovsrätten till, 50 mark samt i publiceringsavgift 250 mark för varje publicering.

Avgift uppbärs inte om en kopia lämnas som en del av någon annan avgiftsbelagd prestation.

För förvaltningsområdets trycksaker, med undantag av informationsmaterial, uppbärs ett pris som motsvarar deras självkostnadspris.

14 §

Användning av utrikesförvaltningens interna post och datanät

För användning av utrikesförvaltningens interna post uppbärs 100 mark i expeditonsavgift och försändelsens självkostnadspris enligt vikt och adressat. Avgift uppbärs inte av republikens presidents kansli, den som är anställd av utrikesförvaltningen och inte heller av dennes familjemedlemmar.

För användning av ministeriets datanät är avgiften 500 mark i månaden för varje användarnamn.

15 §

Sakkunnigtjänster

För föreläsning, tolkning, översättning,

utredning, efterforskning, och andra sakkunnigtjänster och motsvarande tjänster uppbärs en avgift som bestäms på företagsekonomiska grunder, dock minst 500 mark för varje timme som använts för att producera prestationen.

16 §

Övriga prestationer

För utbildningstjänster till utomstående, för användning av lokaler, inventarier och apparatur i ministeriets och beskickningarnas besittning, för kontorstjänster och andra prestationer som grundar sig på ett uppdrag uppbärs en avgift som bestäms på företagsekonomiska grunder, dock minst en avgift som motsvarar självkostnadspriset.

17 §

Ersättning för särskilda kostnader

För utrikesförvaltningens nödvändiga särskilda kostnader för prestationer uppbärs utöver de fasta avgifter som bestäms i 4—14 § följande ersättningar:

1) för resekostnader och andra kostnader ett belopp som motsvarar resekostnadsersättningarna enligt bestämmelserna i statens allmänna tjänste- och arbetskollektivavtal eller de faktiska tilläggsutgifter för resan som bestäms på annat sätt, samt

2) utgifter för köp av tjänster av utomstående till fullt belopp, dock inte normala posttaxor.

Ersättning för särskilda kostnader uppbärs också i det fall att fast avgift inte uppbärs enligt bestämmelserna i denna förordning. Ersättningen uppbärs dock inte om indrivningskostnaderna överstiger det belopp som skall uppbäras.

Helsingfors den 14 december 2000

Utrikesminister *Erkki Tuomioja*

18 §

Betalningsvaluta

Beskickningarna uppbär avgifterna i fritt konvertibla valutor eller i finska mark i enlighet med det som utrikesministeriet har bestämt i fråga om användningen av valutor inom beskickningarnas betalningsrörelse. En avgift mottas också i stationeringslandets valuta, om valutabestämmelserna i stationeringslandet förutsätter detta.

Som växelkurs för valuta används den kontokurs som ministeriet har fastställt. Valutabeloppet avrundas till den närmaste enhet som är i allmänt bruk inom den lokala betalningsrörelsen.

19 §

Avgifter som uppbärs av honorärkonsulat

De avgifter enligt 4—6 § som uppbärs av honorärkonsulaten redovisas till staten. Övriga avgifter som uppbärs med stöd av denna förordning stannar på honorärkonsulaten som ersättning för prestationer.

20 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2001 och gäller till och med den 31 december 2001. Avgifter enligt detta beslut uppbärs för prestationer som beställts under beslutets giltighetstid.

Avdelningschef Kaarlo (Charles) Murto

Nr 1124

Finansministeriets förordning**om ändring av 1 § finansministeriets beslut om uppbörd av fordonsskatt**

Given i Helsingfors den 12 december 2000

I enlighet med finansministeriets beslut
ändras i finansministeriets beslut av den 19 december 1997 om uppbörd av fordonsskatt
(1314/1997) 1 § 2 mom, sådant det lyder i finansministeriets beslut 1228/1999, som följer:

1 §

Skatt som uppbärs för 2001 förfaller till
betalning på den på debetsedeln angivna
förfallodagen, som infaller mellan den 29
januari och den 2 februari 2001.

Denna förordning träder i kraft den 1
januari 2001.

Förordningen tillämpas på fordonsskatt
som uppbärs för 2001.

Helsingfors den 12 december 2000

Minister *Suvi-Anne Siimes*

Äldre regeringssekreterare Heikki Kuitunen